

Pünkösdi áhítat

Pünkösd, a beteljesedés alkalma

Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv 1-2. része Csodálatos az a változás, ami az embernek megadatik. A kereső unitárius lélek is szereti az újat, a jobbat, a haladást és a fejlődést. S milyen jó megérezni, hogy mi erre képesek vagyunk. Keressük hát az ilyen lehetőségeket, találjuk meg a szüntelen alakulás útját, mely meghozza az eredményt.

Alakul, változik az élet a születéstől a halálig. Átalakul a gabonamag, miután a földbe vetjük a kalászig, a termésig megtett út és idő alatt.

A tanítványok élete is egy csodálatos átalakuláson ment át: kezdve attól, hogy Jézus elhívta őket a tanítványságra. De hogy igazán mit jelentett ez számukra, az a Pünkösdig megtett úton tudatosult bennük és Pünkösdkor lett nyilvánvalóvá.

Nem testi-fizikai, hanem lelki átalakulás volt, amely időbe telt. Mint ahogyan a test is az évek múltával, egy emberöltő felhasználásával alakul át, úgy a léleknek is idő kell, hogy alkalmazkodni tudjon az igazán isteni dolgokhoz. A tanítványok életében is az alkalmazkodás volt a fontos:

Az ApCsel könyve egy pár útmutatást ad, észrevett tesz ezzel az idővel kapcsolatban:

Olyan erősen tovább élt bennük, lelkükben Jézus, hogy továbbra is megtapasztalták, mintha mellettük lett volna, szólt volna hozzájuk, mintha tanácsot kértek volna tőle. És valóban a bibliai leírás szerint lélekben megjelenik Jézus. Meghagyásokat osztogat. Majd Nagycsütörtökön, lelki szemek előtt Jézus felemelkedik a mennybe... Ez számunkra felfoghatatlan a valóságban, hacsak nem egy lelki folyamatnak fogjuk fel, amikor valóságosan is tudatosodik a tanítványokban, hogy Jézus már nincs testben mellettük, így látják eltávozni, és ezt kifejezik látomásaikban, és érzik, hogy ezután már bennük van.

Átalakulás, alkalmazkodás, tudatosság:

Változtatni egy megszokott életmódon nem volt könnyű: tanítványból mester lenni. Hallgatóból, beszélő, az evangélium hirdetője. A megfélemlítettből, bátor kiálló.

Jézus meghagyásai között ott van, hogy: „ne távozzatok el Jeruzsálemből, szentlélekkel keresztelnek meg, tanúim lesztek Jeruzsálemben! És mindenhol.”

Átalakulás, alkalmazkodás, tudatosság, egy szívvel egy lélekkel vannak, egyakarattal

A felsoroltakból a következők lényegesek:

1. Ott vannak Jeruzsálemben, ott ahol Jézust keresztre feszítették. Azok között akik nem fogadták be, ott kell majd bizonyosságot tenniük, nem ott ahol őket tárt karokkal várják, vagy várnák.,

Jézus tanúbizonyosságot vár tőlük: eddig volt aki megtagadta, volt aki elárulta, nem értették Jézust, szétszéledtek a hajban, **MOST AZ IDEJE A BIZONYSSÁGTEVESNEK, A KIÁLLÁSNAK.**

2. Júdás helyébe egy új tanítványt választanak, hogy teljes legyen létszámuk.

Van egy kis különbség is: Jézus nappal tartózkodott Jeruzsálemben éjszakára kiment a Getsemáné kertbe. A tanítványok nappal végigjárták azokat a helyeket, ahol Jézussal voltak és éjszakára Jeruzsálemben szálltak meg. Talán az utolsó vacsora helye az a nagy és tágas szoba ahol mindig együtt voltak.

3. Egy szívvel, egy lélekkel részt vettek a közösségekben, imádkozásban, a kenyér megtörésében.

Felidéztek emlékeiket, azt gyakorolták, amit Jézustól láttak, – s így telt el egy bizonyos idő – az érlelésnek az ideje .

Átalakulás, alkalmazkodás, tudatosság, egy szív egy lélek, egyakarattal, bizonyosságtevés, kiállítás, önállóság.

Mi is állandóan alakulunk. Testileg is, lelkileg is. Magunkon tapasztalhatjuk. Nem könnyű egy megszokott életvitelt feladni, elhagyni és áttérni egy másikra.

Példának említeném a lakáscserét, vagy faluról városra való költözést, az új életkörülményekhez való alkalmazkodást. Munkahelyet is lehet többször váltunk életünk folyamán, hogy ne is említsem egy másik országba való költözést, annak minden kihívásával, megpróbáltatásaival. Mennyire megváltozunk. Átalakulunk. Ez egyrészt időbe telik, másrészt tudatosulnia kell: hol állunk és magától jön az alkalmazkodás.

A tanítványok példája világosan mutatja, hogy mire van szüksége az embernek az átalakuláshoz: legyen az bármilyen csekély átalakulás is:

Elsősorban is társra, társakra, akikkel együtt tudjuk ezt elérni. Egyedül nehéz. Aztán szükség van szív-re, mely együtt érez.

A szívet mi úgy fogjuk fel, mint testi szervet. Azonban van egy sokkal fontosabb jelentése is: jelenti az egyént, mint annak tudatos volta, értelem alatti szintjét, amelyik érzelmi, akarati, gondolkodásbeli, magatartásbeli központi irányító szerv. Sokszor felsóhajtva hangoztatjuk: úgy fáj a szívem! Lényegében nem is a szív fáj, de érezzük, hogy valami után szomorkodunk, bánkodunk, sajnálkozunk. Ilyen értelemben a szív már nem a dobogó húst, izmokat jelenti, hanem valami sokkal többet.

Jézus mondotta: a jó ember az ő jó szívéből hozza elő a jókat, a gonosz ember pedig az ő gonosz szívéből a rosszat...

Vagyis érzi-e szíved, hogy mit cselekszel: egy személy követheti az előírt gyakorlatokat, betarthatja a törvényeket anélkül, hogy belső életét megváltoztatná, hogy valamit is érezne mások iránt. Sokan hangoztatják: ahogyan én hiszek és cselekszem, az nem befolyásolja a szívemet. Pedig kellene. Ellenben, könnyen szívtelessé válhat az ember.

Átalakulás, alkalmazkodás, tudatosság, egy szív egy lélek, egyakarattal, bizonyosságtevés, kiállítás, önállóság, alkotás, önállóan alkotni.

Ezért, kedves testvéreim, amikor valami új dolgot szeretnénk, változtatni akarunk életünkön, valami jobb és szebb után vágyunk, akkor a „van” világából úgy kell elindulni a „kell” világa felé, hogy tudatosuljon: eredményt csak mindezek betartásával érhetünk el. Ne csak azt sírassuk ami nincs, ami hiányzik, hanem arra törekedjünk, hogy amit szeretnénk, az legyen meg.

Ha a tanítványok nem erre szánták volna el magukat, hanem csak siratták volna Jézust és a letűnt időszakot, amit vele együtt megélték, nem lett volna Pünkösdünk, nem alakult volna meg az első gyülekezet, nem lett volna meg a törekvés megvalósítani azt amit Jézus megálmodott és egy rövid ideig Ő maga megvalósított a földön a szűk tanítványi körében. Ezt szerették volna a tanítványok a nagyobb, tágabb társadalomban is elérni, megalkotni.

És ez meg is valósult az első Pünkösd alkalmával. Ennek érdekében minden áldozatot vállalnunk kell nekünk is! Valahányszor megvalósítjuk egy-egy álmunkat, elképzelésünket, mindig Pünkösd van, mert Pünkösdkor mindig valami jó történik.

Amen!

Léta Sándor
lelkész